

Dohrbat se k podstatě

Návštěva u Marie Blabolilové

Cesty k porozumění umění jsou různé. Ta naše cesta k umění malířky, grafičky a restaurátorky Marie Blabolilové (1948) nás vedla do vesnice Kublov u Berouna, jihozápadně od Prahy, do domečku s poetickou zahradou, kde tráví letní měsíce. Sedíme spolu a mluvíme o tvorbě, o lidech, o životě. Umění je tu zakleté ve všem okolo nás – v nenápadné kráse „obyčejných“ věcí, posvěcených po léta nesčetnými lidskými doteky a symbolicky zastupujících běh lidského bytí.

Richard Drury, 2013

Všude dobře, doma nejlíp

Opravdu cítím, že čím je člověk starší, tím je lepší být na určitém kusu místa a ten pořádně prožít. Já tady na tom hrozně lpím a velmi mě baví to tady budovat. Někdy si říkám, že bych byla docela ráda pracovala jako bytový architekt, ale pro cizí lidi by mě to nebavilo. Mně se to tady strašně líbí. Je v tom něco pravdivého. Kdybych měla bydlet v něčem takovém, jak dnes stavějí ty přepychové domy, nebyla bych tam schopná žít. V podstatě by mě to hrozně vadilo. Holt jsem staromilec.

Jednoduchost žití a tvorby

Prostě si věci malují. Jsem v podstatě velmi jednoduchý člověk. Razím teorii, že malíř má být trochu blbý a jednoduchý. Mám ráda jednoduché lidi, takové, kteří si stojí za vlastním slovem. Ve snaze o originalitu za každou cenu je dnes všechno nesolidní, složité, a proto hloupý, ale hodný člověk žije jednoduchým životem.

Kočka jako duchovní společník

Došlo to tak daleko, že mám dvě kočky, rozumím si s nimi jako s hodným člověkem. Žijí správně, ne jako ti, kteří už jsou tak zmagoření, že dělají kraviny. Já si sednu, ony si sednou tiše opodál a tváří se spokojeně, šťastně, a já říkám: „to je splnutí duší“ a jsem v jejich společnosti úplně šťastná. To pes stále

pobíhá, kouká, dělá takové ty psí oči a stále otravuje. Říkám si – já mít psa, neudělám ani čárku, protože bych ho stále chodila venčit. Mám pocit, že duše těch koček na mě působí úžasně. Kočka má raději svůj dům, než svého pána, a to mě vyhovuje. Jsem vlastně jako ta kočka – mám ráda svoje zavedené prostředí, kde se cítím dobře, žádné takové courání.

Příroda jako domov

Netoužím chodit někam do cizího lesa. Mám tady pár svých okruhů, kde se cítím výborně. Každý rok se to tam trochu změní. Chodím ráda na známá místa. Strašně na mě to prostředí působí.

Pravdivost lidového projevu

Co mám nejraději, jsou lidové písničky, takové ty staré. Vždycky jsem měla pocit, že z toho se má vycházet, a zrovna tak z toho výtvarného. Strašně mě to někdy dojme. Cítím to až prachobyčejně, co ti lidé cítí, a není to nějak překroucené. V podstatě je to primitivní symbolismus, ve všem je něco symbolického.

Jít vlastní cestou

Nesmím se nechat ovlivnit – musím vždy začít úplně od píky, aby mě nic nerušilo. Když je člověk mladý, neví, co je zač. Řekla jsem si, že se musím dohrabat ke své podstatě. Nesnažím se nic moc vymýšlet, spíš se zaměřit na to, co člověka najednou praští přes oči. Když si něčeho všimnu, nebo když se mi něco zalíbí, tak si říkám, že to je to správné, to se mi líbí, to budu malovat. Musí mě to bavit, musím k tomu cítit opravdu blízký vztah. Jinak nejsem schopná cokoliv udělat.

Jak to na světě chodí?

Když jsem byla malinká, vždycky jsem si říkala – jak to na světě chodí? Snad než umřu na to přijdu, proč je to tak, jak to je. Člověk se snaží na to nějak přijít, i když marně – čím jsem starší, tím jsem zmatenější. Snažím se, abych se v tom vyznala.